

ALBINA

REVISTĂ POPULARĂ

Țare in fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU

P. Gârboviceanu	▲ P. Dulfu
G. Coșbuc	V. S. Moga
G-ral P. V. Năsturel	N. Nicolaescu
G. Adamescu	Gr. Teodossiu
I. Otescu	▼ C. C. Pop. Tașcă.

LABORATORIUL FARMACIEI LA „CERB”

G. D. VASILIU

FURNISORUL CURȚII REGALE

78, CALEA VICTORIEI. (în fața Pasagiului Român)

BUCUREȘTI

Mare depozit de specialități străine și indigene.

Săpunuri medicinale și diverse *săpunuri* pentru *toaletă* precum: *săpunuri de lapte de erin*, bucata 80 bani și 1,25; *săpunuri de violete* și *trandafiri* câte 1,25 bucata; *săpunuri de familie* sau de *glicerină* câte 30 bani bucata, etc. etc.

Cold-Crème „Central”, cel mai vechiu, mai bun și cel mai răspândit remediu pentru curățirea coșurilor de pe obraz, pistruiilor, petelor și altor asemenea iritațiuni ale obrazului, un borcan mic 1,25, un borcan mare 1,50.

Capilarină, remediu suveran contra mătreaței și căderii părului, flacon mic 1,35, flacon mare 2 lei.

Apă de chinină, regenerador puternic al rădăcinei părului și răcoritor al pielei capului, flacon 1,25.

Petrol à la Hahn, antiseptic al părului, face să dispară mătreața și împiedică astfel slăbirea rădăcinei părului deci și căderea lui, flaconul 1,50.

Apă de gură „Botot” un antiseptic al gurei, se întrebuițează cu deosebire de către acele persoane cărora le sângerează lesne gingiile, flacon mic 1 leu, flacon mare 1,75.

Apă de gură à la Odol, albește și curată dinții și gingiile, îndepărtează mirosul urât al gurei și prin puternica sa acțiune antiseptică distruge diferitele miasme ale gurei, întărind astfel gingiile. Flaconul 1,50

Pastă pentru dinți antiseptică și aromatică borcane de 1 leu și 1,50

Apă de Colonia flacon de 1 litru, 4 lei

„ „ „ „ 1/2 „ 2 lei

„ „ „ „ mic „ 1 leu

„ „ „ *parfumată* flacon de 1 litru 5 lei

„ „ „ „ 1/2 „ 2,50

„ „ „ „ mic „ 1,25

Brilantină pentru păr, barbă și mustăți, dă acestora lustru și le fixează, flaconul 75 bani.

Depilator, remediu pentru a face să dispară părul de pe orice parte a corpului, cutia 1,50.

Esență de brad, pentru persoanele slabe de pept și copii ce sufer de tuse măgărească; stropit în casă, răspândește un miros plăcut și răcoritor de brad, purificând aerul. Flaconul 1 leu, 1,50 și 2 lei.

Lapte vaginal, emulsie vegetală pentru curățirea petelor de pe față, făcând pielea moale, fragedă și catifelată, flaconul 1 leu.

Apă de toaletă, flaconul 1,50,

Oțet de toaletă, flaconul 1,50.

Balsam contra băcăturilor flaconul 1 leu.

Perii pentru dinți de la renumita fabrică Dupont din Paris, diferite calități și forme de la 75 bani până la 1,75 bucata, moi sau tari după cerere.

Diverse articole de cauciuc, irigatoare, pansamente, ape minerale, etc. Orice articol din cele enumerate mai sus, precum și orice medicament, preparat după rețetele trimise se expediază contra mandat poștal sau ramburs, în orice parte a țării.

Cheltueli de transport la orice comandă, 1 leu.

La comenzi mai mari de 15 lei, se face expediția franco, adică fără nici o plată.

Fiecare preparațiune este însoțită de modul de întrebuințare.

In laborator se execută analize de urină.

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 8

» » » 6 luni » 3 | Un număr. 15 bani

Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.

Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL:

I. Otesen, De ce plutesc baloanele în aer. — Câți școlari sunt la școlile secundare din Franța. — Eleonora Straltescu, Iohann Fr. Pestalozzi. — Moș-Neagu, Măgarul. — Eug. Dulfu, Pădurile Americii de Sud. — Dr. Alex. Manolescu, Causale mortalității la copii. — Căp. S. Leonte, Iarăși neamul Dorobănțesc. — I. Mrejeru, O călătorie în Transilvania. — V. S. Moga, Lucrările agricole în luna Decembrie. — Daro de seamă asupra mersului cantinelor școlare primare din București. — Cronica săptămânei. — Ion Kallinderu, Monografiile de pe Domeniile Coroanei (circulară). — Ocupațiunile femeștii în America. — Șezători pe Dom. Coroanei Bicz. — Apel. — Informațiuni. — Mulțumiri. — Scrisori către redacție. — Licitățiuni.

Sfaturi: Contra durerii de măsele.

Ilustrațiuni: Aparat pentru experiența aerului (fig. 1, 2, 3). — Balonul România (fig. 4). — Animale din pădurile Americii. — Micii Dorobanți în poziție de atac. — Micii Dorobanți dând foc de salvă.

Baloane.

De ce plutesc baloanele în aer.

ot ce poate curge se numește *fluid*. Astfel, apa, pentru că poate curge, e un fluid: curgerilor de apă pe pământ le zicem cursuri de apă, sau pârae, sau râuri, sau fluvii, după mărimea lor.

Și aerul e fluid, și el curge, iar curgerilor de aer le zicem curenți de aer, sau adieri, sau vânturi, sau uragane, după mărimea și felul lor.

O pricină de căpetenie pentru care fluidele curg, este pentru că ele sunt formate din părți foarte mici, de neînchipuit de mici, cari nu sunt alipite între ele, sau ținute una de alta prin nimic, și astfel pot aluneca una pe lângă alta cu cea mai mare ușurință, nefăcând nici o piedică una alteia, din pricina micimei lor. Ca să ne dăm seama de cum se întâmplă aceasta, să ne închipuim o baniță de grâu: boabele de grâu iar nu sunt alipite una de alta, dar nici nu pot aluneca așa de ușor una pe lângă alta, căci sunt mari: totuși și pe acele boabe le putem face să curgă, vârsându-le din baniță în hambar, sau într'o altă baniță, sau pe pământ, cum facem când vânturăm grâul. Cursul boa-

belor însă nu e așa lin ca al apei; dar, dacă boabele de grâu ar fi de câteva sute de mii de ori mai mici decât sunt, grâul ar fi și el un fluid de-a binelea.

O a doua pricină de căpetenie pentru care fluidele curg este pentru că ele sunt grele. Cine nu știe că apa este grea? Un litru de apă cântărește tocmai un kilogram; și un metru cub de apă cântărește o mie de kilograme.

Dar și aerul este greu. Nouă ni se pare că aerul nu e greu, că nu apasă pe noi, pentru că nu simțim greutatea și deci apăsarea aerului, de oarece suntem cufundați în el; tocmai după cum nu simțim nici greutatea apei, când suntem cufundați în apă. Dar iată cum se poate proba că și aerul e greu. Se ia un vas de sticlă în forma unei bășici mari cu un gât îngust, ca un fel de damigeană. Gâtul vasului se poate închide și deschide cu o cană (figura 1). Și cu un fel de mașină cu care se poate sorbi aerul dinnăuntru vasului, scoatem aerul din vas, și apoi închidem cana.

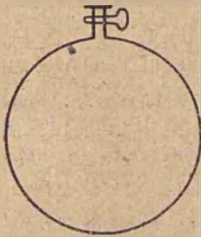

Fig. 1.

Cântărim așa va. ul gol, fără aer înăuntru, cum am zice îi luăm daraua. Apoi deschidem cana și lăsăm să intre aerul în vas, și-l cântărim din nou cu aer înăuntru. Vom vedea că acum cântărește mai mult, adaosul fiind greutatea aerului ce a intrat în vas. Se probează astfel că un metru cub de aer cântărește un kg. și 300 grame, deci că aerul e de 769 ori mai ușor decât apa. Faptul că aerul e mai ușor decât apa nu trebuie să ne facă să credem că el nu e greu; pentru că sunt și fluide ca apa, de pildă argintul viu, care e de 13 ori și jumătate mai greu decât apa, și sunt și fluide ca aerul, cari sunt mai ușoare decât aerul, cum e de pildă gazul de iluminat care e aproape de 2 ori mai ușor ca aerul și hidrogenul care e de 14 ori și jumătate mai ușor ca aerul. Așa dar toate fluidele sunt grele dar unele mai puțin și altele mai mult.

Fluidele sunt de două feluri, unele ca aerul, numite *gaze*, și altele ca apa, numite *lichide*.

Un *gaz* e un astfel de fluid, că punând într'un vas cât de puțin din acest fluid, el caută să umple tot vasul, răzindu-se pentru aceasta oricât, și nu se oprește de a se rări până ce nu umple vasul.

Un *lichid* însă nu caută să se rărească ca să umple tot vasul în care îl punem, ci umple numai atât din vas cât îi trebuie ca să încapă, astfel că se așează în partea de jos a vasului și se ridică până la o oare care înălțime, formând ca un fel de strat de lichid în vas și lăsând restul vasului gol. Partea de deasupra stratului formează fața liberă a lichidului, sau *suprafața lichidului*; și această suprafață e netedă și nu înclinată, formând ca o pânză întinsă pusă pe o masă.

Și la dimpotrivă: prin apăsare putem face ca un gaz să se îndesească, cât de mult; pe când pe un lichid nu'l putem face să se îndesească oricât l-am apăsă, sau putem să-l indesim atât de puțin, că e ca și cum nu'l am indesi de loc.

Din această pricină aerul liber, care înfășoară întreg pământul, cărui aer i se zice și *atmosferă*, e mai des la pământ și cu cât ne urcăm mai sus el se rărește, căci prin greutatea lui, aerul de mai sus apasă pe cel de mai jos și-l indesește; pe când de pildă, apa mării, cât e de adâncă o mare, e tot atât de deasă și la fund ca și deasupra la suprafață.

De și fluidele se deosibesc astfel în gaze și lichide, ele au însă și foarte multe asemănări între ele.

Vom vorbi numai de una din asemănările lor, de care avem nevoie ca să putem înțelege cele ce vom spune mai la vale.

Dacă cufundăm într'un lichid, de pildă în apă, un corp greu, el cade la fund; dacă însă corpul e ușor, el plutește pe apă. Corpul greu de și cade la fund, în apă însă nu mai e tot atât de greu ca afară din apă. Căci dacă-l cântărim afară din apă și-l cântărim și cufundat în apă, afară din apă cântărește mai greu, așa dar în apă pierde din greutatea lui, și prin încercările făcute s'a probat că această pierdere e tocmai cât ar cântări corpul dacă ar fi întreg de apă și tot atâta de mare: cea ce se zice că corpul pierde din greutatea lui, atât cât e greutatea unui acelaș volum de apă.

Iată una din aceste probe. Se ia o balanță, și la un capăt al balanței se pun atârinate unul de altul 2 corpuri rotunde ca 2 gălețele mici. (vezi figura 2). Găleata de sus e

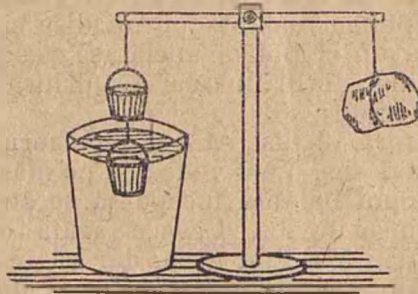

Fig. 2

goală, iar cea de jos e plină înăuntru, fiind turnată așa că e ca o găleată dar nu e scobită înăuntru, sau și de e scobită punem noi ceva greu înăuntru, de pildă nisip; afară de asta găleata de jos e și așa potrivită de mare că poate încăpea în cea de sus umplându-i tot golul, ras. La celalt capăt al balanței se pun greutateți de măsură, sau nisip, până ce balanța stă drept.

Venim apoi cu un vas cu apă și cufundăm în el numai gălețica de jos în întregime, a de sus rămânând de tot afară din apă și vom vedea că balanța se strâmbă, cele 2 gălețele ridicându-se în sus. Dacă însă turnăm apă în gălețica de sus, până o umplem bine, vom vedea că balanța iar stă drept. Și aceasta tocmai arată, că gălețica de jos prin cufundare pierduse din greutatea ei, iar acea greutate pierdută a fost tocmai cât greutatea apei ce am turnat în gălețica de sus. Însă am spus că gălețica de jos e tocmai atât de mare cât golul din gălețica de sus: așa dar gălețica de jos a pierdut prin cufundarea ei în apă atât cât e greutatea unui aceluiaș volum de apă.

Acelaș lucru se întâmplă și cu un corp cufundat într'un gaz. Pierde din greutatea lui, atât cât cântărește un acelaș volum din acel gaz. Astfel pentru că noi cântărim corpurile cufundate în aer, găsim greutatea lui nițel mai mică, decât dacă le-am cântărit în gol, fără aer. Diferința e foarte mică, pentru că aerul e foarte ușor, și de aceea nimeni nu face caz de ea, de pildă dacă cântărim un metru cub de marmoră albă găsim 2.688 de kg. și 700 de grame, în loc de 2.690 kg., diferența de 1 kg. și 300 grame, fiind tocmai cât cântărește un metru cub de aer. Dar cine face caz de un kg. și 300 grame la 2.690 de kilograme?

Iată o încercare prin care să putem proba că corpurile cântărite în aer pierd și ele din greutatea lor. Să luăm o balanță și de o parte a ei să atârnam o boambă mică de plumb, iar de cealaltă parte o boambă mare de altceva mai ușor, de lemn de pildă; și să cioplیم pe una sau pe alta până ce vom face ca balanța să stea drept. Aceasta o facem în aer. Dar să punem balanța pe un disc și deasupra balanței să punem un clopot de sticlă așa ca să țârmurim bine între clopot și disc aerul în care e cuprinsă balanța cu cele 2 boambe. (vezi figura 3).

Și printr'o gaură în disc să scoatem aerul de sub clopot, cum am spus mai sus. Vom vedea că pe măsură ce scoatem aerul de sub clopot balanța începe să se strâmbă, boamba de lemn lăsându-se în jos. Ceeace arată că în realitate boamba de lemn a fost mai grea, dar că în aer ea a pierdut mai mult din greutate căci a fost mai mare, iar boamba de plumb a pierdut mai puțin din greutate pentru că a fost mai mică și de aceea ni s'a părut în aer că ele sunt tot atât de grele.

Așa dar și în aer, dacă un corp e mai ușor decât aerul el poate pluti, după cum plutesc și în apă corpurile mai ușoare de cât apa.

În apă însă corpurile cari plutesc, ies deasupra apei, pentru că apa are peste tot aceeași desime, și deci e tot atât de grea și la fund ca și la suprafață.

Însă aerul atmosferei am arătat că nu e peste tot, tot atât

de des, deci nu e peste tot tot atât de greu, ci la pământ aerul atmosferei e mai des, așa dar e și mai greu, iar cu cât ne urcăm mai sus în atmosferă aerul e din ce în ce mai rar, și deci din ce în ce mai ușor. Dacă dar jos la pământ un corp e mai ușor decât aerul atmosferei, acel corp urcându-se mereu în sus, ajunge la o înălțime unde nu mai e mai ușor decât aerul dela acea înălțime, dar nici mai greu; și dacă nu ar fi curențe de aer în atmosferă s'ar opri acolo și ar rămâne locului plutind în aer. Curente de aer îl ia însă cu ele, și-l poartă încotro se scurg acele curențe adică în cotro bate vântul.

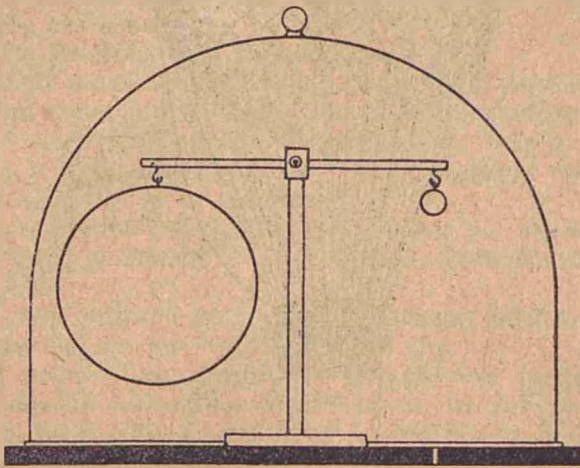

Fig. 3.

Astfel deosebirea între plutirea pe apă și plutirea în aer, e numai în aceea că corpul ce plutește pe apă rămâne la suprafața apei, și poate fi purtat de curențele apei, rămânând mereu la suprafața apei, iar corpul ce plutește în aer rămâne în aer la o înălțime oare care și poate fi purtat de curentul aerului dela acea înălțime.

Și oamenii, după cum a putut face vase de plutire pe apă, au ajuns să facă și vase de plutire în aer cari se numesc baloane.

Baloanele se fac de formă rotundă, ca niște mingi mari de tot, dintr'o pânză tare, deasă, și dată cu un fel de lac pe deasupra, așa că să nu treacă gazele prin acea pânză; căci acea minge se umple și se umflă cu un gaz mai ușor decât aerul, care face ca mingea să se urce în sus. Această minge mare formează trupul balonului. El e învăluit într'o rețea

de sfori, de cari se atârână un coș, în care se pun oamenii ari voesc să se înalțe cu balonul (vezi fig. 4).

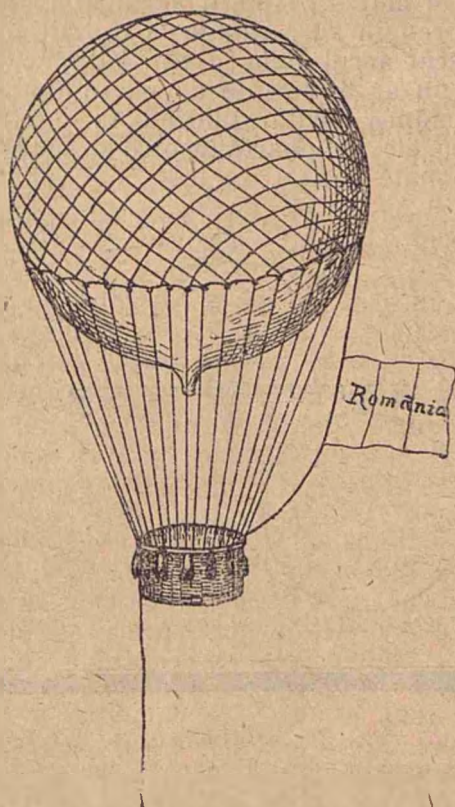

Fig. 4.

În numeii următoare vom da amănuntele cum se fac baloanele, cum se umflă, și vom vorbi și despre balonul «România» care s'a înălțat de 2 ori până acum în această toamnă.

Ion Ofescu.

Câți școlari sunt în școlile secundare din Franța?

În liceele și colegiile franceze de băeți erau înscriși la 5 Noembrie anul curent, 93.660 de elevi; iar în cele de fete 30.831 eleve; deci un total de 124.491.

Iohann Friederich Pestalozzi

— Ora de seară a unui pastale —

110. Supusul, care e copilul Dumnezeului său, e copilul tatălui său.

Supusul, care e copilul tatălui său, e copilul prințului.

Rangul prințului, icoana Dumnezeirei, tatăl unei națiuni.

Rangul supusului, fiul prințului, care cu el e copilul lui Dumnezeu.

Ce dulce, ce tare și ce fină e această țesătură de raporturi naturale ale omenirii!

O, omenire în înălțimea ta!

Dar zadarnic e sentimentul demnității tale la poporul căzut.

115. Nu mi-e permis să-ți numesc rangul, părinte al casei. Ce ești tu? și ce poți să fii? Bou la par; stăpân al casei tale. Icoană a prințului în coliba ta, o, omenire în adâncimea ta! O, stăpâne și tatăl tuturor!

În orice adâncime servitorul e în ființa sa asemenea cu domnitorul său, și acesta îi e dator îndeplinirea trebuințelor naturii sale.

A ridică prin cultură poporul la plăcerea fericirilor ființei sale, este Cel de sus tatăl celui de jos.

Și întreg poporul se odihnește în plăcerea fericirii sale casnice, în curată încredere copilărească, în sentimentul de tată al Domnului său și așteaptă îndeplinirea datoriei de tată în creșterea și cultivarea copiilor săi, spre acea plăcere a fericirii omenirii.

Este această veghere a omenirii un vis? Este speranța ei copilărească portretul celui ce doarme și a slăbirei în adâncimea ei?

120. Credință în Dumnezeu, tu ești puterea acestei speranțe.

Prinții, cari cred în Dumnezeu și recunosc rangul de frație al omenirii, găsesc în această credință dispoziție sufletească pentru orice datorie a stării lor sociale. Ei sunt oameni formați cu puterea lui Dumnezeu spre fericirea popoarelor lor.

Prinții cari neagă starea de părinte a Dumnezeirei și de frație a omenirii, găsesc în această necredință izvorul îngrozitoarei nimiciri a credinței în datoriile lor. Ei sunt bărbații spaimii și puterea lor produce devastare. În recunoașterea celei mai supreme demnități de tată a lui Dumnezeu își asigură prinții ascultarea poporului ca lucru al dumnezeirei.

Și prințul, care în ascultarea către Dumnezeu nu vrea să caute izvorul drepturilor și datoriilor sale, își clădește tronul pe nisipul nesigur al credinței poporului în puterea sa.

Credința în Dumnezeu e în această recunoaștere legătura

prințului și a poporului său, legătura reunirii interne a raporturilor de fericire ale omenirii.

125. Necredință, renegarea stării de frăție și a datoriilor de frați ai omenirii, necunoașterea și disprețul drepturilor de tată ale lui Dumnezeu, îndrăsneală înfruntătoare în reaua întrebuițare a puterii reciproce, e desfacerea tuturor legăturilor curate ale raporturilor de fericire a omenirii.

Preoții sunt anunțătorii rangului părintesc al dumnezeirii și a stării de frăție a omenirii, și starea lor e punctul mijlociu de reunire al relațiilor naturale ale omenirii spre fericirea ei prin credință în Dumnezeu.

Credința în Dumnezeu e izvorul a tot simțului curat părintesc și frățesc al omenirii, izvorul a toată dreptatea.

Dreptatea fără simț de părinte și fără frăție e o absurditate scilicet fără putere de fericire.

Mândră dreptate, ziceri după lungi ani de arte de crime, cari nutresc pe ceice pricep legile și curțile de dreptate, e momițarie de dreptate care nu e fericirea poporului.

130. Siguranță, nevinovăție și lipsă de primejdie, aceste izvoare ale virtuții populare curate, aceste urmări ale unei dreptăți înțelepte și părintești, sunt urmările credinței.

Curaj îndrăsneț, gata de fapte contra nevinovăției, a dreptului și a adevărului, aceste dovezi ale lipsei de putere părintească curată și tare a dreptății țării, sunt urmările necredinței.

Samavolnicie și pretenție obrasnică și îndrăsneală contra dreptului și a nevinovăției în spiritul național, e izvorul slăbirei naționale și astfel e necredința izvorul acestei slăbiri.

Și din contra simțământul de tată și simțământul de copil în spiritul național, e izvorul oricărei curate fericiri naționale.

Așa dar credința poporului în Dumnezeu e izvorul oricărei curate virtuți naționale, a oricărei fericiri populare și a oricărei puteri a poporului.

135. Păcatul e izvorul și urmarea necredinței. El e acțiunea oamenilor contra mărturiei naturei noastre despre drept și nedrept. Păcat, izvor de confuziune a celor d'întâiu noțiuni fundamentale ale noastre, și a simțământului nostru natural curat. Păcat, pierderea încrederii în tine însuși, omule, și în simțul tău intern, pierderea credinței tale în Dumnezeu, pierderea sentimentului tău de copil către el.

Păcat în public e înfruntarea de Dumnezeu a omenirii.

Oroare de păcat, sentiment curat al simțului de copil al omenirii către Dumnezeu, expresia și urmarea credinței omenirii în relevanța divinității în interiorul naturei noastre.

Oroare de păcat în public, sentimentul copilului contra omului care-și bate joc de tatăl său și de mama sa.

Oroarea națională a poporului contra păcătoșilor declarați, în fața publicului, garanție și pecete a credinței națio-

nale și a simțimântului de copil al unui popor către stăpânul său cel mai de sus.

140. Oroarea națională a poporului contra înfruntării pe față a prinților săi contra Dumnezeirei, e dovadă de virtute națională și de slăbirea puterii de credință, de ascultare, a poporului față de stăpânul cel mai de sus.

Necredință, isvor de nimicire a tuturor legăturilor interne ale societății.

Necredința celor de sus, isvor de neascultare a celor de jos.

Inimă de tată și daruri de tată a celor de sus, plantează și asigură ascultarea celor de jos.

Necredința seacă isvorul ascultării.

(Va urma).

Traducere din limba germană
de Eleonora Stratilescu.

Din poveștile lui Moș-Neagu

Măgarul.

Dacă zici cuiva: «Măgarule!» este negreșit o strașnică ocară. Nimeni însă nu s'ar supără să-i zici: «Leule!» De ce? Pentru că ne-am deprins să legăm de numele acestor animale însușiri rele, urâte sau însușiri bune, deosebite. Deprinderea asta trece dela om la om și o păstrăm, fără să ne întrebăm dacă e îndreptățită sau nu.

Literatura a contribuit și ea la această reputație a măgarului. Dacă se vorbește despre dânsul, se spune că e prost, ori încăpățânat ori vrednic de răs ori rău. Măgarul vede pe un cățeluș că sare în brațele stăpânului și că e bine îngrijit și hrănit. Repede și el vrea să sară în brațe. Știți că i-a dat ciomege. V'aduce-ți aminte de măgarul îmbrăcat în piele de leu. Cunoașteți asemenea povestea măgarului care, după ce a fugit cât a putut de leu, cât acesta eră sănătos, îndată ce l'a văzut pe patul morții s'a repezit și el să-i trântescă vre-o câteva copite. Aceasta e «lovitura măgarului!»

Așa este măgarul cunoscut. Disprețul pentru el nu se mărginește numai în vorbă, dar și în faptă se arată. Cine are un cal îl îngrijește cu mult mai bine decât pe un măgar.

V'ați întrebat oare dacă aceste credințe sunt în-temeiate?

Mi-a căzut zilele trecute în mână o cărticică despre viața animalelor; într'insa am găsit o sumă de lucruri privitoare la măgar și, lucru neobișnuit, în favoarea măgarului.

Potrivit cu mărimea corpului, măgarul poartă greutatea cea mai mare din toate animalele domestice și, în schimb, se mulțumește cu hrană mai proastă decât celelalte. Pe lângă aceste însușiri prețioase, e blând, răbdător și ascultător.

Dar o să ziceți: ia uită-te la el, vezi că ține capul în jos nu în sus ca «nobilul cal», vezi ce urechi lungi are, ce picioare subțiri pentru un corp gros!

Știți ce vă răspunde autorul cărții?

El crede că omul l'a adus în această stare. De veacuri de când se servește de el, l'a silit să degenezeze. Măgarul sălbatic e cu mult mai frumos; e mai mare, mai bine făcut, mai iute în mișcări, are urechi mai scurte și picioare mai lungi; când fuge, ține capul în sus, tocmai ca un cal.

Se zice că în deșerturile Asiei trăesc mari cete de măgari sălbateci. Ele se supun conducerii unor șefi și-și schimbă locurile după cum se schimbă anotimpurile, astfel că găsesc pășuni îndestulătoare tot anul. Iarna se coboară spre Golful Persic; vara se duc spre munții Urali. Prin urmare, nu sunt proști. Când sunt atacați de lupi, se strâng în cerc, pun la mijloc pe cei prea tineri sau pe cei prea bătrâni, și ceilalți se luptă cu inimicii lovindu-i cu picioarele din nainte așa de strașnic în cât totdeauna sunt învingători.

Mai este încă un lucru. Se vede că, în Orient, măgarul nu este așa de desprețuit ca la noi. Prin Asia-mică, prin Arabia, prin Egipt este socotit din timpurile cele mai depărtate, cu totul altfel. Bine hrănit și bine îngrijit, el servește și ca animal de lux și ca animal care duce la oboseală. Un Francez care a umblat prin Arabia a descris astfel so- iul de măgari de-acolo: Sunt animale frumoase, au părul lins, țin capul în sus, sunt iuți și servesc

pentru călărie. Tot așa sunt și cei din Egipt. Aici, ne spune un călător, sunt întrebuițați în locul cailor ori de câteori cineva are să facă drum prin deșert. Șeile ce li se pun sunt frumoase ca și ale cailor și călărețul nu se simte înjosit să se urce pe el, fiindcă măgarul merge frumos și repede; poate să ție în galop un ceas fără a se obosi și — lucru prețios — nu se poticnește.

În orașul Cairo sunt stațiuni de măgari, cum sunt în orașele noastre stațiuni de trăsuri. Ai nevoie să te duci repede undeva? Incaleci pe un măgăruș și ți-ai făcut treaba. În vremea asta, păzitorul se ține după tine, astfel că dacă te duci undeva unde ai să rămâi toată ziua, n'ai grije de a trimete măgarul înapoi la stația de unde ai plecat.

De aceea sunt scumpi măgarii prin părțile acelea. Astăzi, în Persia și în Egipt, un măgar de soiul bun se plătește 2.000 și chiar 3.000 de franci.

Se zice că pe-acolo și îngrijirile ce li se dau contribuiesc să îmbunătățească rasa. Nicăiri — spune un călător — nu sunt așa bine îngrijiți măgarii ca în Persia și în Egipt. Sunt spălați și țesălați regulat; sunt hrăniți cu paie tocate, cu orz și cu fasole. El povestește că între păzitorii măgarilor — cari sunt copii între 8 și 14 ani — și măgarii aceștia este o adevărată prietenie. Indată ce s'a întors la stație, băețașul îi scoate hățurile, îl mângâie, îl șterge, îi dă apă, îi dă o bucată de pâine și-l sărută. Unii chiar se rostogolesc pe jos împreună cu măgarii și lumea care trece pe-acolo face mare haz.

Vedeți dar, dragii moșului, că prin alte părți altfel este socotit măgarul. Dacă la noi, credințele vechi nu se pot schimba, dacă măgarul trebuie să rămâie tot inferior calului, un lucru putem și suntem datori să-i dăm: buna îngrijire. Și aceasta s'o dăm tuturor animalelor de cari ne servim, și pentru binele lor și pentru al nostru.

Moș-Neagu.

— Alcoolul îmbolnăvește stomacul, ficatul, plămâni, rinichii, creierul, și altele.

Priveliști din țările calde.

Pădurile Americii de Sud (1).

Departate de noi, prin unele țări calde, bunăoară prin America de Sud, se întind păduri întunecoase și nesfârșite, în care copacii cresc deși și înalți de nu poți vedea cerul, când privești în sus.

O mulțime de plante agățătoare se încolăcesc pe ramurile și trunchiurile acestor copaci, întinzându-se apoi dela unul la altul, ca și când pădurea întreagă ar fi legată cu frânghii, de vre-un uriaș puternic. Călătorul doritor să cunoască tainele acestor păduri, trebuie să-și deschidă drumul cu securea, sau să dea foc desişului. Aceasta încă n'ar fi nimic. Mai sunt însă o mulțime de

Animale din pădurile Americii.

primejdii, care pândesc pe cel ce caută să pătrundă în aceste locuri fermecate. De aceea Europeanul, călătorind pe aici, e vecinic cu pușca în mână; iar Indianul, cât e el de șiret și de sprinten, nu face un pas fără să-și ia arcul cu săgeți otrăvite...

Prin iarba cea mătăsoasă, prin tufișurile nepătrunse, se strecoară șuerând șerpi omorâtori, și mai la fiecare pas, pe pământ

(1) Prefucrare din englezește.

tul aproape nesărutat de razele soarelui, poți vedea cu groază urme de jaguar sălbatic.

Păsări, fiare, insecte, trăesc aci neturburate de nimeni; căci rare ori îndrăznește omul să le atace chiar în împărăția lor...

Mai sunt pe urmă o mulțime de minunății în pădurile Americii de Sud. În locurile întunecoase, unde copacii cresc par'că spre a opri orice rază de soare, mii și mii de lumini aleargă scânteind ca niște stele. Ai crede că zânele pădurii au eșit la plimbare cu făclii în mână. Nu sunt însă zâne, ci licurici, cari trăesc prin desigururi umede și cari fac în toate nopțile lumină printre copaci.

Une ori cete de maimuțe aleargă dealungul plantelor agățătoare, oprindu-se din când în când și scuturând cu cozile ramurile copacilor. Pădurea întreagă răsună atunci de urletele lor. Când vine seara, fiecare ceată strânsă la un loc se pregătește de culcare și vai de maimuța care n'a sosit la timp! Ea nu mai e primită de tovarășele ei, zadarnic urlă noaptea întreagă povestind par'că cât îi e de frig și de urât singură.

Sunt pe urmă păsări minunate, cum poate numai prin colivii veți fi văzut în părțile noastre. Prin vârfurile copacilor strălucesc în bătaia soarelui stoluri de papagali îmbrăcați în roșu, verde și auriu. *Colibri* mici și frumoși, ca niște nestimate, sbor din floare în floare cătând miere și insecte. *Găinuși* cu pene albe, se leagănă încet pe apa adormită a fluviului; iar mai încolo lângă țărm, *flamingii* roșii ca sângele și *ibisii* stacojii pescuiesc liniștiți, fără teamă de răutatea omenească ce nu poate pătrunde prin aceste locuri.

Eugeniu Dulfu.

Contra durerilor de măsele. — Un medic Rus recomandă următorul leac contra durerilor de măsele care n'ar da nici odată greș. Il dăm și noi pentru încercare.

Clorhidrat de cocaină, 1 centigram.

Camfor 5 grame.

Cloral hidratat 5 grame.

Se adaugă câteva picături de apă destilată, cu care se face o soluție.

Dacă muiem puțină vată în această soluție și astupăm măseaua stricată durerea încetează. Dacă durerea continuă, muiem vata a doua oară și o punem pe măseaua stricată. Să se păzească bine sticluta cu această doctorie, căci e o puternică otravă. Doctoria trebuie făcută la spițarie și să avem grije să nu înghițim.

Cauzele mortalității la copii.

Dacă se compară proporția nașterilor ce au loc la o mie de locuitori în diferite țări din Europa, vedem cu bucurie că România ocupă un loc de frunte. Rusia are 48-3, Serbia 43-1, Ungaria 41-6. România 41-3. Dar ce folos! Îngerul morții ne ia copiii cu amândouă mâinile.

Urmând aceeași normă, găsim că la mia de locuitori mor la noi 30-6, în Ungaria 31-8. Rusia 36, Serbia 29-3. Până la oarecare punct e logic ca acolo unde se nasc mai mulți să fie mortalitatea mai mare. Da, ar trebui însă ca moșnegii să deie contingent mai mare. Dar la noi găsim că *copii până la 6 luni dau un tribut colosal*. Dela 1870—1905, în plasa Siret-Botoșani s'au născut 51.464, au murit 37.904; ceia ce face micul eșcedent de 387-48 pe an. În acești 35 ani au murit 7893 copii până la 6 luni și 2769 dela 6 luni la 1 an. Deci din o sută de născuți anual, au murit până la 6 luni 15-34, dela 6 luni la 1 an 5.38; sau din o sută morți anual au fost 20-82 până la 6 luni și numai 7-30 dela 6 luni la 1 an, mai mult deci de $\frac{1}{4}$ până la 1 an. Până la 7 ani vârsta de școală, mor peste 43 la sută.

Că nu trebuie să fie așa, ne arată faptul că sunt în Anglia regiuni agricole unde mortalitatea copiilor sugari este numai 9 la sută.

Cari sunt pricinile ucigătoare la noi? Neștiința cu sora ei superstiția, sărăcia, fâlcarita, (tetanosul noilor născuți) și boalele aparatului digestiv pricinuite din cauza hrănirii prea de timpuriu a copiilor cu alimente alte decât lapte. Copilul de sătean trecut de 6 luni e voinic, mortalitatea scade brusc dela 20.82% la 7.30%.

La munte, mortalitatea până la 6 luni întrece 24%. Cifrele din urmă ne arată că trebuie de ajutat lehuza,—deci și pe copil—în primele luni după naștere. Acum 8 ani prin «România Medicală» din Martie 1897 am făcut apel la soțiile d-lor proprietari să se gâdească la copiii de săteni. Astăzi am pus în practică ideia emisă și acesta grație Mărinimoasei M. S. Regina, Care poartă atâta iubire pruncilor și femeilor de săteni, și Care a avut înainta buna voință a primi sub scutul Său prima societate înființată în Salcea. În numele obștei diu Salcea și al meu, depun mulțumirile respectoase Majestății Sale Regina și rugile noastre către cel Atot puternic pentru sănătatea și trai lung glorioasei noastre case domnitoare. Și câtă recunoștință nu datoresc sătenii oamenilor de bine d-lor Alex. Cantacuzino-Pășcanu și Leon Ghica cari de astă dată ca și în totdeauna au răspuns cu drag la inițiativa mea și au oferit primul fond pentru constituirea societăților în Salcea și Dumbrăveni: fie ca pilda lor să fie urmată. Numai puțină mulțumire și d-lor Dr. Obreja, directorul general al Serv. Sănitare care a bine voit a oferi suma de lei 100 societății din Salcea.

Și în adevăr nu ie mai rațional a lucra pe calea preventivă,

a întări pe micul copil dela sânul mamei, decât a cheltui milioane oferindu-i spitale și azile când va fi mare. Marele Hippocrat ne-a spus-o că: «din pânticele mamei trebuie îngrijită sănătatea viitorului cetățean».

Deosibit de cauzile arătate mai sus, țărancă muncește până ce o apucă durerile de facere, la 3 zile după ce a născut, ia copilul și se duce la ogor. Acolo hrănită prost, istovită de muncă; ce lapte poate să aibă de dat copilului, care e uitat ceasuri întregi la umbra unui snop! Câte femei nu dau copilului să sugă din *moșoc*. (cârpa muiată în apă zaharată și câte o dată pun rachie să liniștească micuțul care țipă de foame).

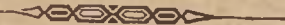
Țin să arăt dacă avem datoria sacră de a ajuta bănește pe sătean, avem o *datorie și mai mare să-l ajutăm moralicește, să-l c lucăm*. Trebuie să începem să scoatem din gândul săteanului că are drept la toate de agata; să-l scoatem din toropeala din fatalismul său. Să-i spunem mereu vorbele lui Crist: «*dă din mâini dacă nu voești să te îneci*». Să-l învățăm a se folosi din mult puținul ce are. Săteanul nostru este cam nepăsător, toți au o vorbă: *cum a trăit tatăl meu, așa o să trăiesc și eu*. Din multe ori este îndărătnic la culme. În fața atărei stărei trebuie cu de asilă să-l facem să urmeze calea bună. Trebuie să ne purtăm față de dânsul, precum *un tată bun, față de un copil îndărătnic*. Ce s'ar spune de un tată care ar lăsa copilul său lipsit de experiență să se conducă de capul lui? Cei mai mulți țărani, *din lipsă de cultură*, sunt în mintea copiilor. La *îndărătnicia lor*, să opunem *voința noastră dreaptă*, inima însă să nu ne lipsească. Vor trebui lăsate la o parte jocurile de cuvinte: *libertatea individuală, cetățean independent* etc. vedem unde a ajuns, doară că are *libertate de a muri înainte de vreme*.

Așa între altele va trebui prin lege silit să cultive pe lângă porumb, cartofi, grâu, orz, și seară; tot așa și în altă direcție de îndrumat: Români cu dare de mână, fiecare după puterea lui, *cu fapta*, și cei cu carte *cu vorba*, ajutând pe țaran nu fac alta decât ce spune poetul:

Talpa țării biata gloată
Ridicând-o din noroi, —
Ridica-vom țara toată,
Ridica-ne vom pe noi.

Nu mi fac iluzii că lucrurile vor merge așa ușor, săteni, vor mai stă la gând ori să deie gologanul, dar cu concursul oamenilor de bine, cu prețiosul concurs al d-lui director Serv. Sanitar. al corpului didactic și cler; ținând seamă de *propășirea băncilor populare* am încredere că se poate face ceva.

Dr. Alex. Manolescu
Medicul plășii Siret-Botoșani

Iarăși „Neamu! dorobăntesc“

e făcut și de îndreptat sunt multe lucruri în țara noastră. Se scrie într'adevăr de toate, se dă strigăte, se arată răul cu mâna . . . Dar îndreptări? Îndreptările merg încet când nu se pune pe lângă vorbă și umărul, și mai încet încă, când *se așteaptă toate dela stat.*

Lucrurile însă, când se apucă vârtos cu inima și fapta de noi cei d'atară de stat, — și datori suntem cu toții să punem umărul — apoi de bune roade nu rămâne îndoială.

Este vorba de reînvierea vechiului obicei românesc, de a se învăța de mici copiii cu gimnastica, cu instrucția militară, cu tragerea la țintă, în scop de-a avea vârstare agere, sprintene, sănătoase, vioaie, ca astfel când ajung vârsta pentru a merge la oaste, să *stea în cazarmă mai puțină vreme decât acuma.*

Micii dorobanți în poziție de atac.

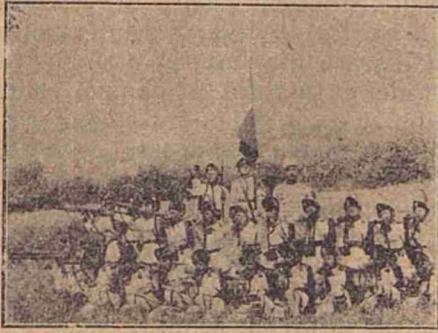
Cu toții am putut vedea pe micii dorobanți de țară, cu prilejul serbării dela 10 Maiu, săvârșind toate mișcările de gimnastică și zburând în marșuri, ca și curcanii pe redutele dela Grivița.

Mulțumită corpului de învățători și militarilor din dorobănțimea de Ilfov, am văzut că noi putem băga spaima în vecini,

iar nu vecinii în noi, cum tot aud vorbind pe necunoscătorii neamului dorobăntesc!

Aflu cu inima plină de bucurie, că suntem în ajunul înjghebării unei mari societăți naționale, cu scop de *a lăși pe tot întinsul țării, pildele din Ilfov.*

Societatea după cum știu, are atâția sorți de izbândă, că numai din București, s'a și iscalit 50—60.000 franci.

Micii dorobanți dând foc de salvă.

Și într'adevăr, că numai prin mijloace însemnate, se poate ajunge la o complectă răușită, cunoscută fiind starea de sărăcie, în care se află sătenii și școlile, de cele trebuincioase gimnastice și exercițiilor de tot felul.

În curând dar, vom avea bucuria să putem vedea la marile sărbători naționale, în toate orașele, ceea ce am văzut la București, ca să se poată strigă la o laltă : «*Sus neamul dorobăntesc!*»

Căpitan S. Leonte.

6 călătorie în Transilvania (1).

Marți 9 August am plecat la Rășinari, pe un drum de-o liniște evlavioasă, umbrit de copacii unui codru cu freamăt lin, și răcorit, în stânga, de-un murmurător pârâiaș limpede.

În sat am vizitat biserica veche — fostă catedrală episcopală, școala cu două rânduri și 6 clase — 6 învățători, — primăria tot cu două rânduri, grădina școlară, două gospodării, și ne-am închinat la mormântul Mitropolitului Andrei baron de Șaguna, acel ce-a luptat cu toată puterea pentru libertățile Românilor transilvăneni și cărora le-a lăsat o întreagă avere pentru școli și biserici (Seminarul «Andreian» din Sibiu ș. a.) Satul e foarte mare, frumos și bogat. El face aceeași impresie de rânduială și de bună stare. În vremuri vechi la Rășinari eră reședința episcopală.

După amiază ne-am întors în Sibiu unde am luat parte la repetarea seratei etnografice: costume, jocuri și cântece din toată regiunea românească de peste munți.

Și aici ca și la teatru — piesa moș Ciocârlan — mândrețile românești au fost înviate de purtătorii și purtătoarele lor, cari le-au mărit farmecul prin potrivite adaosuri și legături. Costumului i se dă trai când e pe om care vorbește, cântă, joacă și se poartă în legătură cu el.

Intre mândrii Români de pe scenă, cari au redat credincios, câteva clipe plăcute, minunat prinse din viața veselă a țăranului, n'au lipsit a fi Doctori în diverse științi, profesori, avocați ș. a. ca și doamne și d-șoare din lumea cultă.

Tras-am și de aici învățatură că oamenii luminați de dincolo își fac o parte din viață în mijlocul Românilor dela țară, pe cari îi cunosc atât de bine; iar pe această cunoștință întemeiază lupta de ridicare economică și culturală.

În legătură prietenească, sinceră, cu Românul, pătrunzi în tainele sufletului și inimei lui și atunci nu se poate să nu-l prețuești cum se cade, nu se poate să nu-ți fie drag el și toate cele bune și mândre ale lui, căci Românului i-a dat firea însuși ce nu le are un neam de rând.

Și iată de ce cei mari de dincolo, iubesc pe țăran, cu toate țărâniile lui, de ce i îmbracă cu drag portul, îi vorbesc limba îi cântă cântecul și-i joacă jocul; iată de ce țăranul de dincolo povățuit și luminat s'a înarmat mai bine în lupta pentru trai și are toată încrederea în puterea sa de viață și de biruință.

Toate cântecele și jocurile au plăcut și au entusiasmat.

Mercuri 10 August, ne-am dus la Săliște, unul din cele mai mari și mai frumoase sate din Transilvania.

Satul târg e așezat la poalele unui lanț de dealuri într'o poziție aleasă. Costumele românești de aici, ca și cei ce le poartă, au reușit prin frumusețea lor, prin noblețe și serioșitate. Oamenii sunt inteligenți și plini de viață. O potrivire mai mare între natura mândră de aici și locuitorii ei, nu se poate.

Dela bogata școală-palat — cu 7 învățatori, cu sală de teatru și de conferințe, sală de muzică corală, sală de muzică instrumentală, cu piano, sală de desen, colecții de plante, minerale, insecte, reptile ș. a. — am luat 2 broșuri: a) Anuarul III al școlaei primare și de repetiție economică română-greco-orientală și al școlaei învățăcelor industriali comunală din Săliște și b) Anuarul școlaei capitale române ortodoxe orientale din Săliște; ambele de d-l Lăpadat director; din aceste broșuri se vede chipul cum se lucrează pe tărâmul învățături și rezultatele ce dă școala.

Biserica, pe care am cercetat o în grabă, e de asemenea foarte bine întreținută și e de toată frumusețea.

Siliștenii sunt harnici și economi; banca lor are un capital de un milion opt sute de mii de coroane.

Spiritul de asociație, în general, la frații noștrii transilvăneni e cu mult mai dezvoltat decât la noi. În mare parte acestei împrejurări își datoresc ei înfloritoarea stare culturală și economică de astăzi. Și în adevăr cele peste 100 bănci transilvănene

cu aproape 98.000.000 coroane, ne dovedesc cu prisosință susținerea. Băncile acestea, sau mai drept zis societățile pe acțiuni, pe lângă că fac operațiuni de bancă de tot felul, din pricina capitalului lor mare — banca din Sibiu «Albina» are 24 milioane coroane, iar «Victoria» din Arad opt milioane — dar hrănesc și fondurile pentru înființarea și întreținerea instituțiilor culturale române.

Aceste bănci au asigurat independența economică a transilvănenilor, independență fără care nu se poate folosi pe deplin cea politică.

În afară de tovărășiile economice se mai află încă foarte multe tovărășii de agricultură, de muzică, de gimnastică, de științele naturale, de cunoașterea țării, de tir, de igienă, de vânătoare, de industrie, de comerț, ș. a.

Câteva gospodării văzute cu deamănuntul aici ne-au întărit convingerile dobândite mai dinainte.

Cele ce se văd și se simt în Săliște, sunt bine închegate, în rândurile d-lui N. Iorga despre această localitate: «lăcașul celei mai depline frumuseți românești în lață, trup, port, limbă, moravuri. Sat mare și bogat care seamănă mai mult cu un fel de republică a țăranilor români;» iar dintr'o cuvântare ținută Siliștenilor se desface acest gând: «Dacă printr'un cataclism, româ-nimea întregă ar pieri, ea s'ar renaște dela sine în chip spontan, din acest colț de țărani».

Sara am ascultat în Sibiu concertul dat de societatea bucu-reșteană «Carmen». Cele mai multe bucăți au fost românești. Ele închegau în acorduri dulci, vesele ori jalnice, vieața Românului, în scurgerea vremii, plină de dureri și de rari bucurii: murmurul apelor, freamătul codrului — frate cu românul, cântecul pasărilor, dorul și jalea ca și bucuria unor vremi bune, se desprindeau din plângătoarele doiniri și din horele săltărețe.

N'aș putea îmbrăcă mai bine clipele de o evlavie jalnică, trăite la trezirea înceată a «Răsunetului din Ardeal» decât folosindu-mă tot de spusesele d-lui N. Iorga.

«Când glasul pasării tânguitoare trebuie să se desfacă din marele murmur dulce al mulțimei, d-șoara Elena Bonciu umple sala cu o cântare așă de puternică, de sigură, de caldă, încât acest cântec de duioșie și nădejde nu mai pare a porni dintr'un piept omenesc ci pare că se coboară d'a dreptul din marile în-nălțimi ale idealului:

Munților ce vă fâliți...

Astăzi, mâne, cine știe,

De nu-ți fi voi sărăcie?

Și supt puterea de vrăjire a cântecului, vorbele acestea pătrund în suflet ca o profeție înfășurată în scuticele tainei, și, îmbrățișând toate cele ce au fost, toate cele ce sunt astăzi, sufletele răspund cântării:

Astăzi, mâne, cine știe? /

Atât orfanii cât și eu am gustat în această neuitată călătorie, sfinte clipe de plăcere înălțătoare.

Despre poporul român de peste munți, a cărui muncă rodnică a fost sărbătorită, d-l Iorga încheie:

«Aclamații puternice salută închinarea făcută de un ultim vorbitor către poporul dela țară, care a îndreptat prin munca sa neîntreruptă și plină de jertfă urmările înstrăinării statornice a boerimei și a cărturarilor și care nicăiri nu e mai mult în stăpânirea însușirilor sale mântuitoare decât aici în Săliște.

A fost un semn de bun simț că asupra acestei dovezi de recunoștință pentru hrănitorul, sprijinitorul și apărătorul nostru al tuturor, care a făcut tot trecutul și în mânele căruia stă viitorul întreg, s'au încheeat cuvântările.»

Românii din regat, din toate cele ce s'au desfășurat la Sibiu, vor putea învăța:

a) Unde poate duce înfrățirea dintre cei învățați și temelia neamului — țăranul, fără care totul este șubred ;

b) La ce rezultate frumoase se poate ajunge prin tovărășii de tot felul ;

c) Ce poate să săvârșească o muncă stăruitoare, luminată prin carte și povață, chibzuința și economia în trai — și

d) Cum știe să-și iubească și cinstească poporul român, din regatul ungar, comorile naționale.

Acestea ne vor sluji și nouă drept învățătură călăuzitoare în viață și vom căuta și la gospodării și la Orfelinat să folosim ce-i potrivit și bun.

(Va urma)

L. Mrejeriu.

Lucrările agricole în luna Decembrie.

rana vitelor. În această lună vitele de muncă ca și cele de lapte, trebuiesc nutrite și îngrijite ca și în luna Noembrie.

Dacă pământul nu este înghețat, se pot face sădiri de pomi, de port altoi de altoit în vie, precum și de copaci de pădure.

La câmp se poate continua cu tacerea arăturilor pentru semănăturile de primăvară; iar în grădina de legume se poate săpa sau desfundă pământul.

Pritocițul vinului. În această lună se pritocește vinul nou, pentru prima dată; la pritocițul vinului timpul se cere să fie frumos și să nu bată vântul. De astă dată pritocirea se face în contact cu aerul, adică: dăm drumul vinului să curgă pe cana într'un hârdău, de unde se ia și se toarnă în altă butie, pregătită mai dinainte ca să fie curată de

orice murdărie. Când vinul nou se pritocește în aer deschis, se unește unele materii din vin cu oxigenul din aer. Aceste materii când vinul după pritocit începe a se limpezi, se depun pe fundul buției și formează drojdia. În pivniță se caută totdeauna buțile să fie pline și bine astupate cu un dop de lemn, ca vinul să nu se strice. Umplerea buților se face cu vin de aceeași calitate și din acelaș an. Buțile mai trebuie șterse pe din afară cu o cârpă, ca să fie totdeauna curate.

Tutunul. Tutunul cel nou care s'a cules în luna August după ce s'a făcut teancuri, intră în dospire. Când se face dospirea tutunului, căldura nu trebuie să treacă peste 30 grade centigrade, când căldura a ajuns la 30 de grade, pachetele se desfac și se lasă în bătaia aerului până se răcoresc, după aceea se cară păpușele și se fac pachet. Dacă nu se va face această lucrare tutunul se va strică și sătenii cultivatori au să piardă din preț când îl vor predă regiei din București. În pădure se urmează cu tăiatul lemnelor ca și în luna Noemvrie.

Comptabilitatea. Fiecare agricultor care are puțină cunoștință de carte este dator a-și ține comptabilitatea, adică: o socoteală de tot cece se petrece pe moșioara lui, fie mare fie mică, fiindcă numai prin ținerea acestei socoteli agricultorul își va putea da mai bine seama de cheltuiala și venitul ce îl poate produce fiecare bucată de pământ cultivat cu o plantă oarecare. În luna Decemvrie, fiecare agricultor își face inventariul de tot ce are pe lângă casa sa, ca: instrumente agricole, vite de muncă, de lapte, oi, porci, pasări de curte, nutrețul pentru vite, grâu, porumb, orz, ovăz, secară și meu, ce are în hambare și magazii, pentru hrana lui și a animalelor; locuri arate și semănate din toamnă cu grâu, secară și orz, locuri arate pentru semănăturile de primăvară. Toate acestea se pun în condica numită inventar, cu adevăratul lor preț, pe cât va fi posibil. Nu este destul a pune în inventar două pluguri și doi boi de muncă, ci și prețul acestor pluguri în bani, ca și prețul boilor; cu chipul acesta, la sfârșitul lunei Decemvrie și la începutul lunei Ianuarie, fiecare agricultor știe cum stă cu averea lui, cât a cheltuit dela 1 Ianuarie 1904 și până la 31 Decemvrie 1904 și care este câștigul din munca lui dintr'un an, și cu ce venit intră la începutul anului 1905.

Pe lângă condica numită inventar, fiecare agricultor trebuie să mai aibă încă două condici, una numită jurnalul, în care trece toate lucrările ce le-a făcut în cursul anului cu cheltuiala lor, și cu altă condică numită Cassa, în care se trece numai banii ce se dau și se încasează în cursul anului. Cassa trebuie să corespundă cu socotelile ce sunt trecute în condica numită jurnal.

V. S. Moga.

Dare de seamă asupra mersului cantinelor școlare primare din București

Pe anul școlar 1904 — 905.

Cantinele școlare din București au fost înființate în anul 1898. Ministrul Instrucțiunii publice și Cultelor din acel timp, d-l Spiru C. Haret, încredințat că un mare număr dintre elevii și elevele școalelor primare, din împrejurări multiple, și mai ales din lipsa de mijloace, sunt rău hrăniți și nu urmează cursurile regulat; îndemnă pe revizorii școlari prin circularea No. 21.287/98 să avizeze la mijloacele, ce vor crede mai potrivit pentru ca să înființeze cantine școlare.

Revizorul școlar al Capitalei, pe atunci d-l A. B. Sinișteanu, întrunește la o consfătuire pe toți institutorii și institutoarele din oraș. În urma discuțiilor urmate și a părerilor emise asupra modului de a se strânge fondurile necesare și chipului cum trebuie înființate cantinele, a fost ales un comitet dintre institutori, sub președinția revizorului școlar.

Acest comitet prin liste de subscripțiuni, donațiuni, cotizări și serbări școlare, au adunat fondurile trebuincioase, înființând treptat unsprezece cantine la cele mai mărginașe școale ale orașului și unde populațiunea școlară este mai nevoiașă și mai numeroasă.

Din 1898 și până astăzi cantinele au funcționat neîntrerupt în timpul iernei, aducând foloase reale pentru bunul mers al școlii și un ajutor neprețuit copilașilor orfani și acelor ai căror părinți sunt săraci.

Mulți și dintre școlarii avuți s'au folosit de binefacerile cantinelor; căci iarna pe grele viscole, neputând să se ducă să ia dejunul acasă, au găsit o mâncare caldă, substanțială și bine preparată la cantina școlii.

Îhrana elevilor cantinierii se gătește de bucătăreșe anume angajate și sub supravegherea directorului sau directoarei școlii. O delegațiune a comitetului și revizorul școlar vizitează bunul mers al fiecărei cantine.

În anul cantinier 1904 — 1905, au luat masa zilnic la cantine între «1.500 — 2.000 elevi și eleve.» Acestor copilași li s'au servit «59.910» porții cu plată de zece bani, «19.545» plătite cu câte cinci bani porția și «5.263» gratuite orfanilor și copilașilor ai căror părinți nu le pot da nici cinci bani.

În ședințele adunării generale dela 20 și 30 Octomvrie a. c., după ce-s'a hotărât începerea funcționării cantinelor la 1 Noem-

vrie c., și s'a făcut expunerea dărei de seamă de mersul cantinelor în anul trecut, a fost aleasă comisiunea de control, care să verifice gestiunea comitetului pe anul 1904—1905.

Comisiunea după propunerea d-lui Sinișteanu, a lucrat în asistența d-lui G. Antonescu, revizorul școlar al circum. I din Capitală.

Donațiunile mai însemnate făcute în cursul anului 1904—1905, au fost din partea d-șoarei Aurelia Grigore Alexandrescu și a d-lui Gr. Alexandrescu, dăruind câte «una sută pâini zilnic și pe tot timpul cât au funcționat cantinele, d-nii frați Asan, mari industriași, creditele funciare rural și urban, Banca Națională, societățile Patria, Steaua Română, Naționala, Dacia-România, Marmorosch Blank, Bank of Roumanie Limited, Așezămintele Brâncovenești și d-l Anastasie Ionescu.

Onor. Primărie a Capitalei a dat un ajutor de 3.000 lei.

FONDURILE CANTINELOR.

Efecte publice, scris. func. urb. 5% Buc. 44.000 v. n.			
» » » » rur. 5% » 6.000 » 50.000,—	46.023,25		
Casa la verificare, recepisa casei de depueri No.	5.017,54		
Mobilier	2.934,34		
Excedent la directori de cantine	112,13		
Total general.			54.097,26

VENITURI

1) Donațiuni.	3.183,75
2) Ajutorul dat de Onor. Primărie a Capitalei	3.000,—
3) Venitul efectelor publice depuse la casa de depuneri și consemnațiuni cu recepisa No. 063.157/1904, 50.000 (Venitul efectelor rurale aflate în păstrarea Casei Școalelor cu recepisa No. 063.782/1899 în sumă de 300, s'a încasat după închiderea bilanțului se încarcă casa pentru anul viitor).	2.200,—
4) Liste de subscripțiuni.	1.517,90
5) Cotizări	554,75
6) Incasări dela elevii cantinieri din plățile de câte 0,10 bani și 0,05 bani.	4.507,79
Total general.	14.964,19

CHELTUELI

1) Pâinea	3.271,84
2) Lemnele	698,60
3) Remiza colectorului	166,40
4) Intreținerea cantinelor de către directori cu legume, carne, bucătărese, etc.	8.098,28
5) Mobilier nou.	352,05
6) Diverse: căți la elevii cantinieri orfani, imprimate, taxa de conservarea efectelor etc.	319,95
Total general.	12.907,12

RECAPITULARE

Venituri.	14.964,19
Cheltueli.	12.907,12
	2.057,07
Sold în casă la 10 Octomvrie 1904.	2.945,83
	5.002,90

Diferența între excedentul anului trecut de lei 126,77 aflați la directorii de cantine. . .	14,64
	5.017,54

Din această sumă de 5.017,54 aflată în casă, s'a depus 3.000 lei cu recipisa 95.328/905, iar restul se află la casier în acte din partea directorilor de cantine, cari au cumpărat aprovizionări de zarzavat, etc.

Beneficiul net de 1.676 lei 12 a mărit fondul cantinelor în 1895.

Comisiunea de control făcând mai multe propuneri pentru bunul mers al cantinelor, încheie astfel raportul adresat adunării generale:

«Cercetând în mod amănunțit și chiar cu multă scrupulozitate, registrele cantinelor, am constatat că acestea sunt ținute în perfectă regulă și că comptabilitatea se ține în partidă dublă. Asemenea am constatat că atât casa cât și actele justificative sunt în deplin acord cu registrele. De asemenea luăm act cu mulțumire că casierul n'a cheltuit nici o centimă pentru deplasare, încasarea veniturilor sau efectuarea plăților, etc.

În vederea acestor, comisiunea se crede datoră să aducă vii mulțumiri, atât d-lui I. N. Ionescu, contabilul cantinelor, cât și d-lui A. B. Sinișteanu, casier, pentru munca gratuită ce o depun în folosul acestei instituțiuni de binefacere. Odată cu aceste mulțumiri bine meritate, Comisiunea de control propune descărcarea Consiliului de Administrație de gestiunea sa pe anul 1 Octomvrie 1904 până la 31 Octomvrie 1905.

30 Octomvrie 1905.

Membrii Comisiunei: Gh. Simionescu, Gh. Dianu, C. C. Văleanu.

Cronica Săptămânii.

Jubileul regimentului 10 de călărași din Giurgiu.

La 28 Noemvrie trecut s'a serbat 25 de ani dela înființarea regimentului 10 de călărași din Giurgiu. Cu acest prilej, cazarma regimentului a fost frumos împodobită cu steaguri și cu verdeață, iar pe arcul de triumf dela intrare se citeau cuvintele: «Credință Regelui și iubirea de neam.»

La serbare au luat parte A. S. R. Principele Ferdinand, d-nii generali Boteanu și Căpitanovici, d-l prefect al județului, d-l colonel Băjescu și d-nii ofițeri ai garnizoanei locale.

După ce preotul M. Popescu, duhovnicul garnizoanei, a oficiat un serviciu religios, în timpul căruia soldații cântau în cor răspunsurile, s'a depus jurământul de către recruți. Se țin apoi două cuvântări patriotice de către: preotul M. Popescu și d-l Colonel Băjescu.

Alteța Sa Regală a trecut trupele în revistă și apoi a primit defilarea lor. După amiază s'a dat un bănchet, la care Alteța Sa a rostit următoarele cuvinte:

Acest întâiu pahar îl beau în sănătatea șefului nostru suprem M. S. Regele Carol. Al doilea pahar îl beau în sănătatea regimentului 10 de călărași. Cu o vie mulțumire am venit în mijlo-

cul acestui regiment, spre a lua parte la serbarea celui de al 25-a an al vieții lui. Deși n'a luat parte în formația de azi la războiul neatârării, totuși elementele din cari s'a format escadronul 2 din reg. 3 roșiori, a primit botezul de sânge pe câmpiile Bulgariei. În acești 25 ani de liniște și de formare, el s'a dezvoltat neconținut pentru întărirea armatei române. Acest regiment a mulțumit totdeauna pe șefii săi și chiar pe șeful suprem al armatei. Nu trebuie însă să vă sprijiniți pe aceste mulțumiri, căci îmi aduc aminte să fi cetit pe arme vechi următoarele cuvinte: «Odihnindu-mă, ruginesc.»

Vă recomand dar o muncă neîncetată, împreună cu o disciplină de fier care să se întemeieze pe dragoste, încredere și respect reciproc între superiori și inferiori. Urez prosperitate acestui regiment. Să trăiască al zecelea de călărași.»

Nesfârșite urale au acoperit ultimele cuvinte Alteței Sale Regale.

După amiază au fost mai multe alergări de cai, curse de măgari, și o reprezentație teatrală dată de soldați. Seara s'a făcut o retragere cu torțe în oraș.

Examenul de înaintarea pe loc a învățătorilor.

Examenul pentru înaintarea pe loc a învățătorilor prevăzut la art. 57 din legea învățământului primar și normal primar, se va ține în București și Iași, cu începere dela 1 Februarie 1906.

Normele după care se va ține acest examen sunt stabilite prin regulamentul publicat în «Monitorul Oficial» No. 20 din 27 Aprilie 1902, cu modificările publicate în «Monitorul Oficial» No. 289 din 21 Martie 1904.

Învățătorii doritori de a se înscrie la acest examen sunt datorii a-și înainta cererile lor, prin revizoratul respectiv, inspectoratului învățământului primar până la 1 Februarie 1906; cererile adresate direct ministerului sau inspectoratului, nu vor fi luate în seamă. Examenul va constă din probele prevăzute la art. 11, punctele a, b, c și d. Operele despre care tratează punctul c, vor fi pentru examenul din Februarie 1907 următoarele:

1) Istoria pedagogiei de I. Găvănescu (vol. II); 2) Scrisorile lui C. Negruți (din volumul «Păcatele Tinereții»); 3) Ion-Vodă cel Cumplit de B. P. Hașdău; 4) Discursurile M. S. Regelui, ținute cu ocaziunea centenarului seminarului «Veniamin» din Iași și la «Academia Centenară» asupra dicționarului Limbei; 5) Industria viermilor de mătase de C. Druțu.

Conferințe la sate despre boalele molipsitoare.

Direcțiunea generală a serviciului sanitar superior a adresat o cerere ministerului cultelor și instrucțiunii publice, prin care îl roagă să sfătuiască pe preoți și învățători, să țină mici conferințe în fața populațiunii rurale, arătând mijloacele prin care se poate feri de diferitele boale molipsitoare, cari trec dela animale la oameni.

Proiect de lege pentru batere de monede.

S'a împărțit la Camera următorul proiect de lege:

Ministerul finanțelor e autorizat să bată monedă de aur și de argint până la suma de lei 3.500.000, care va comemora jubileul de 40 ani de domnie a M. S. Regelui, și anume: a) Monedă de aur lei 200.000 în bucăți de câte 100 lei și lei 300.000 în bucăți de câte 20 lei; b) monedă de argint lei 500.000 în bucăți de câte 5 lei și lei 2.500.000 în bucăți de câte 1 leu.

Aprobarea unui nou credit pentru expoziție.

Adunarea Deputaților a votat la 25 Noemvrie cu 70 voturi. un nou credit de 2.900.000 pentru expoziția națională din 1906. In această sumă se cuprind și cheltuețele de întreținere pe tot timpul cât va dură expoziția.

Numiri de funcționari bisericești.

Cucernicul Iconom Mihail Popescu, licențiat în teologie, institutor în București, a fost numit revizor ecleziastic al eparhiei Sfintei Mitropolii a Ungro-Vlahiei, în locul vacant. De asemenea d-l M. I. Mihăileanu, sub-administrator al Casei bisericilor, a fost numit defensor ecleziastic, și însărcinat și cu anchetele financiare în locul d-lui Chiru Costescu.

Societate pentru asigurarea vitelor.

În comuna Bucoveni din jud. Ilfov, s'a pus bazele unei societăți pentru asigurarea vitelor în caz de accidente și moarte.

Au aderat la această societate un mare număr de locuitori din comunele Bucoveni, Crețulești, Ciocănești, Tărtășești, Crevedia, Corbeanca și Balotești, făcându-se din prima zi asigurări de vite pentru o sumă de aproape 50.000 lei. Să sperăm că asemenea societăți, atât de folositoare pentru sătenii, se vor înființa cât mai multe prin stăruința iubitorilor populației rurale.

Deraierea a două trenuri.

În dreptul stației Lehliu a deraiat un tren accelerat. Locomotiva și cinci vagoane au fost aproape sfărâmate. Conducătorul de bagaje Pănculescu și-a găsit moartea într'un chip groaznic. Vre-o 20 persoane au fost rănite. Mecanicul și fochistul mașinei au dat probe de un mare curagiu prin purtarea lor în această împrejurare. Pricina ieșirii de pe linia ferată a trenului se datorește lipsei de grijă a macagiului Gh. Brătianu, care a învățit greșit acul macazului. O singură scăpare din vedere a unui singur om a fost de ajuns ca să ducă la mare primejdie atâta lume!

Macagiul a fost arestat.

A doua deraicare, de astă dată a unui tren de marfă, s'a întâmplat după câteva zile între stațiile Scânteia și Rebrica pe linia Vaslui-Iași. S'au sfărâmat 11 vagoane, risipindu-se pe pământ cerealele și mărfurile cu cari erau încărcate. Personalul trenului a scăpat ca prin minune de moarte. Pagubele se urcă la 100.000 lei.

Urmărirea Bandelor grecești din Macedonia.

În ultimele zile ale luni Noemvrie s'au produs în Macedonia mai multe ciocniri între trupele turcești și bandele grecești. Lângă Lehowo, între Florina și Castoria, a avut loc o ciocnire între un detașament turcesc și o bandă de 10 oameni. Opt comitagi au fost uciși și doi răniți. Trupele au avut trei răniți. În o altă ciocnire cu o bandă de 11 oameni, condusă de sublocotenentul Ortos, care operă în apropiere de Patalina, vialetul Monastir, au fost uciși nouă comitagi printre cari și șeful lor. În satul Zaberđani din districtul Florina o bandă a ucis doi bărbați și o femeie și a incendiat o biserică.

Despre răsvrătirea dela Charbin a Rușilor.

Din Petersburg se anunță următoarele: Răsvrătirea dela Char-

bin din Manciuaria s'a început în Noemvrie. Au luat parte vre-o zece mii de soldați cari au făcut turburări mari dând foc cazarmei și altor edificii ale orașului. În ciocnirile cu trupele credincioase, mulți înși au fost uciși de ambele părți.

Monografiile de pe Domeniile Coroanei.

În scopul de a se vedea înrâurirea ce a avut școala asupra locuitorilor, d-l I. Kalinderu a luat dispoziția de a se face monografiile școalelor de pe Domeniile Coroanei; dăm mai jos circoulara ce a adresat în acest sens agenților acestor Domenii.

Domnule Agent,

Pe lângă monografiile moșiilor din cari e alcătuit Domeniul Coroanei, această Administrație dorește să dea la iveală și câteva lucrări despre școalele mai însemnate de pe dânsese.

În acest scop vă trimit aci alăturat, o monografie care să servească d-lor învățatori, de pe acel Domeniu, ca normă.

Ne având însă decât acest exemplar, ni'l veți înapoiă imediat după ce va fi fost citit, spre a-l putea trimite și la celelalte școale.

În ce privește părțile de tratat, veți atrage atențiunea că în multe școli a ființat metoda *lincasterian* sau al învățământului mutual, după care învățătorul explică lecția *monitorilor*, cari apoi învățau pe ceilalți elevi. Metoda acesta a fost în floare pe la 1840—1850 în țara noastră. Să se cerceteze dacă a existat și în acea școală și dacă a fost, să se vorbească de dânsul.

Alară de cele cuprinse în monografia tip, se va mai face o statistică a elevilor, începând de când a existat școala în comună pe cât e posibil.

O descriere scurtă a împărțirii localului actual, din punct de vedere igienic și practic, un mic istoric al grădinei școlare și atelierul de lucru manual, împreună cu rezultatele, mai ales în ce privește influența lor asupra elevilor, după eșirea din școală. Monografiile vor fi de asemenea documentale cu vederi și fotografii.

În slârșit se va vorbi în mod concis despre înrîurirea școlii asupra vieții sătenilor în genere.

Aceste monografii se vor întocmi de învățătorii respectivi pentru fiecare școală, iar după primirea și cercetarea lor, vom alege pe cele mai bune și mai complete.

Ion Kalinderu.

Ocupațiuni femești în America.

După o statistică ieșită de curând, în Statele-Unite din America sunt: 409 femei ingineri electrice, 84 ingineri civili, 1.300 femei advocați, 7.399 doctori, 14 veterinari, 787 dentiste, iar 324 femei . . . ciocli.

Șezători pe Domeniul Coroanei Bicaz.

În sara de 22 Noembrie 1905, a fost a treia șezătoare la școala de pe Domeniul Coroanei Bicaz, care mulțumită concursului dat de domnul Ion Kalinderu administratorul Domeniului Coroanei, a prins rădăcini, și aceste întruniri instructive și folositoare ale sătencilor, dezvoltându-se prin aceasta gustul vechiu al industriei casnice. Îți eră mai mare dragul să vezi sătencele și absolventele școlii, în număr de peste 80, cu ce poftă se întreceau a toarce lână, cânepă, burangic, împleteau ciorapi, coseau flori la cămeși naționale, șervete, batiste, etc.

Apoi poveștile și cimiliturile curgeau pe întrecute, de-ți eră mai mare dragul să le ascuți, încât ne reamintea timpul lui Ioan Creangă, când aceste șezători erau în floare.

Elevii școlii din Bicaz, se întreceau și ei în cântece naționale și piese teatrale.

Pe fețele tuturor, se citea o veselie și o bucurie ca în timpurile vechi.

La aceste șezători, a luat parte și lumea cultă din localitate, întrecându-se doamnele la lucru cu sătencile, încurajându-le foarte mult prin aceasta.

Cu acest prilej d-l Teofănescu-Gribincea, institutorul școlii, le-a vorbit despre facerea pâinei și înlocuirea mămăligii prin ea, săditul pomilor și industria casnică, din punct de vedere național și economic.

Doamne, frumoase mai sunt aceste întruniri inocente și folositoare, numai Dumnezeu să le dea sănătate și viață lungă, celor ce lucrează și în această direcțiune.

Un asistent.

A p e l.

În parohia Hociungii din județul Roman, din inițiativa episcopiei și sub conducerea unui comitet, s'a început încă din anul 1901 construirea de zid a unei biserici parohiale cu patronul S-ții Voivozi și Adormirea Maicei Domnului și până în prezent, după o muncă stăruitoare și neîntreruptă s'a terminat zidăria, acoperitul și tencuitul, rămânând de terminat: ușile, dușumeaua, catapeteasma și mobilierul sacru.

Comitetul executiv, având nevoie de bani pentru continuarea lucrării, roagă pe bine voitorii creștini, a veni în ajutorul terminării acestui sfânt locaș cu ce va fi posibil pentru care, vor fi trecuți în rândul ctitorilor fondatori, de cari mama biserică în veci amintește.

Econom V. Chiriac.
Com. Hociungl-Roman.

— Copiii alcoolicii moștenesc diferite boale și au viață scurtă.

INFORMAȚIUNI

Societatea universitarilor români din Graz, «Carmen Sylva», și-a compus pentru anul administrativ 1905—906 următorul comitet:

Președinte: Corneliu Dărămuș, student med.; Secretar: Aurel Dobrescu, student med.; Casier: Ervin Cățineanu, student med.; Bibliotecar: Ioan Albon, rev. merc. stud.

MULȚUMIRI

Învățătorul P. Brașoveanu aduce mulțumiri d-lui H. Șteinberg librărar București, care la apelul ce-a făcut, a dăruit copiilor săraci 7 (șapte) cărți de școală și d-lui Ioan Bacalum, perceptor în Foltești-Covurlui, care a dăruit 10 plăci cu creioanele lor.

* * *

D-l Radu Costache, învățător Ilfov, aduce mulțumiri d-lui Emil Miclescu, directorul general al C. F. R. pentru că și în anul acesta, ca în toți anii dela 1897 încoace, a binevoit a plăti abonamentul la revista «Albina» trimițându-mi-se mie pentru biblioteca școalei și a donat 50 lei cu cari s'au procurat cărțile de prima necesitate elevilor.

Scrisori către Redacție.

Onor. Comitet Redactor,

Sunt abonat dela începutul ființării revistei «Albina» din care am cules multe și folositoare cunoștinți, și doresc să fiu până în sfârșit Dea Dumnezeu mulți ani acestei reviste. Am trimes prin mandat poștal cinci lei abonamentul ei și vă rog să notați în revistă de primire.

Felicitări.

Pr. Irimia Radu.

Licitațiuni.

În ziua de 15 Decembrie 1905, ora 10^{1/2} a. m., se va ține la Eforie, Bulevardul Elisabeta, licitație publică cu oferte închise pentru vânzarea de veci a: «Locul cel mic», în suprafață de 2.870 m. p. situat pe moșia Vițichești-Corbeanca, din jud. Muscel.

Garanția pentru admiterea la licitație, lei 100.

Supra oferte și oferte condiționale nu se primesc.

* * *

Idem pentru 240.000 kgr. lemne de foc, spre a se distribui săracilor. Predarea se va face la spitalul Colentina.

Doritorii sunt invitați ca în sus citata zi și oră să-și prezinte ofertele sigilate însoțite de o garanție provizorie de 50%, cunoscând că garanția definitivă va fi de 10%.

„STEAU A“

Societatea «*Steaua*» are de scop a lucra pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători, preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fiecare membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Președintele Academiei Române*. — *Vice-președinte*, Șava Somănescu, mare proprietar, fost senator. — *Administrator și casier*, Spiru C. Haret, fost Ministru, profesor universitar. — *Secretar*, Const. Banu, profesor secundar, fost inspector școlar. — *Membrii*: Petre Gârboviceanu, fost Administrator al Casei Sf. Riserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățatura poporului român; I. Dimitrescu Procopie, fost senator, fost Primar al Capitalei; M. Vlădescu, Ministru, profesor universitar; Cristu S. Negoescu, administrator al Casei Școalelor, profesor secundar; Dim. Cecropid, institutor. — *Onzori*, Const. Alimăneșteanu, inginer de mine; Preotul econom Const. Ionescu, profesor secundar; Const. Alexandrescu, institutor.

Membri înscriși și cotizațiuni plătite (urmăre).

Alexandru Bunesu, (str. Profesori No. 8, București), 2 lei; Lucreția Bejenaru (str. Profesor No. 8, București), 2 lei; Gh. Ionescu, profesor (str. Profesor 8, București), 2 lei; Eliza Gh. Chelaru, institutoare, (str. Profesor 8, București), 2 lei; Aureliu Mincu (str. Speranței 23, București), 2 lei; D. Constantinescu (str. 13 Septembrie 103, București), 2 lei; I. Florescu (Seminarul Central, București), 2 lei; diac. Dr. I. Popescu (str. Spitalului 33, București), 2 lei; Ioan Popescu-Strejești (str. Spătarului 29, București), 2 lei; Anastasie Cosmescu, mare proprietar, (str. Poetului 9, București), 2 lei;

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1905 și până în prezent este de 1.488; iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 9.600 lei și 30 de bani.

(Va urmă în numărul viitor).

FIN DE SIECLE

32, Calea Victoriei, 32.

Singurul Magazin special în toată țara de: Bluse, Jupoaane, Matineuri, Peignioare, etc.

PREȚURI MODESTE.

10-3

Inst. de Arte Grafice Carol Göbl S-sor Rasidescu, Str. Doamnei 16.—14.654